

Викрадач поцілунку

КУПИТИ

Кажуть, що перший поцілунок треба заслужити.

Мій же вкрав демон у маскарадній масці під покровом чорного чиказького неба.

Кажуть, що весільні обітниці — священні.

Свою ж я зламала, не ступивши й кроку із церкви.

Кажуть, що серце має битися лише для одного чоловіка.

Моє розколось і стікало кров'ю для двох суперників, що боролися за нього до самого гіркого кінця.

Мене пообіцяли Анджело Бандіні — спадкоємцю однієї з найвпливовіших родин у Чиказькому клані.

Згодом я опинилася в руках сенатора Вольфа Кітона, який волів затягти мене під вінець за гріхи мого батька.

Кажуть, що всі історії великого кохання мають щасливий фінал.

А я, Франческа Россі, стирала й переписувала свою аж до останнього розділу.

Один поцілунок.

Два чоловіки.

Три життя.

Сплетені воєдино.

І десь між цих двох чоловіків я мала відшукати своє назавжди.

Пролог

Найприкріше, що все моє майбутнє — майбутнє Франчески Россі — замкнули всередині непримітної старої дерев'яної скриньки.

Відтоді як мене в шість років поставили перед цим фактом, я знала, що її вміст стане або моїм кінцем, або ж порятунком. Тож зовсім не дивно, що вчора на світанку, коли сонце торкнулося вустами неба, я вирішила поквапити долю та відкрити її.

Для мене мало бути таємницею, де мати ховає ключик.

Для мене мало бути таємницею, де батько ховає скриньку.

Але знаєте, як воно — коли ти сидиш удома й без кінця чепуришся, щоб відповідати захмарним очікуванням батьків? У тебе є час — достобіса часу.

— Стій рівно, Франческо, чи хочеш на голку напоротися? — нарікала Вероніка біля моїх ніг.

Я вже всоте пробігала очима по рядках жовтої записки, поки мамина стилістка допомагала мені, ніби якійсь безпомічній, запхатися в сукню. Я закарбувала ті слова в пам'яті, замкнувши їх в одній із шухлядок свідомості, до якої більш ніхто не міг дотягнутися.

Захопливе хвилювання струміло моїми венами, мов джазова мелодія, а в очах, що відбивались у дзеркалі переді мною, виблискувала рішучість. Тремтливими пальцями я зігнула шматочок паперу й запхала його в декольте під розшнурований корсет.

Я стала знову тинятися кімнатою, надто схвильована, щоб стояти на місці. Мамині стилістка й перукарка сердито бурчали, бо мусили тупцювати за мною по гардеробній.

Я Граучо Маркс у «Качиному супі». Спіймай мене, якщо зможеш.

Вероніка вчепилася за край мого корсета й потягнула назад до дзеркала, ніби собаку на повідці.

— Ай, боляче! — я сіпнулась.

— Я ж сказала — стій рівно!

Працівники батьків зазвичай ставилися до мене як до славного породистого пуделя. Та мені було байдуже. Сьогодні ввечері я мусила

поцілувати Анджело Бандіні. Якщо точніше — мала дати йому поцілувати себе.

Я збрехала б, сказавши, що не думала про поцілунок з Анджело цілий рік, кожного дня, відколи повернулася зі швейцарської школи-інтернату, куди мене запхали батьки. У мої дев'ятнадцять Артур і Софія Россі вирішили офіційно представити мене чиказькій спільноті й дати змогу обрати майбутнього чоловіка серед сотень завидних кавалерів італійського походження, пов'язаних з мафією. Сьогоднішній вечір мав розпочати ланцюжок подій і світських зустрічей, але я вже знала, з ким хочу одружитися.

Тато й мама вирішили, що коледж для мене не на часі. Як єдина дитина й спадкоємиця бізнесу Россі, я мусила знайти ідеального чоловіка. Понад усе я мріяла стати першою жінкою з вищою освітою в родині, але не була такою дурною, щоб суперечити їм.

Наша покоївка Клара часто повторювала: «Майбутній чоловік має задовольняти не тебе, Френкі. Він має задовольняти очікування твоїх батьків».

І вона мала слухність. Я жила в золотій клітці із самого народження. У просторій, та все ж замкненій. Спроба втекти означала б смерть. Мені не подобалося бути полонянкою, але, гадаю, опинитися на рівні двох метрів під землею мені не сподобалось би більше. Тож я навіть не наважувалася виглянути з-за ґрат своєї в'язниці подивитися, що там по той бік.

Мій батько Артур Россі — голова місцевої мафії.

Такий титул звучав до болу нещадно як для людини, яка заплітала мої коси, навчила грати на фортепіано й навіть зронила скупку сльозу, коли я виступала в Лондоні перед тисячами глядачів.

Анджело, як ви вже здогадалися, був ідеальним чоловіком в очах моїх батьків. Привабливий, заможний, твердо стоїть на ногах. Його родина володіла чи не кожною другою будівлею в університетському містечку, і більшість цих споруд мій батько використовував для численних нелегальних проєктів.

Я знала Анджело з пелюшок. Ми зростали разом як квіти. Повільно, але й водночас так швидко. Під час розкішних літніх канікул і під суворим

наглядом наших родичів, посвячених — чоловіків, яких офіційно прийняли в мафію — та особистих охоронців.

Анджело мав чотирьох братів і сестер, двох собак та усмішку, яка розтопила б італійське морозиво в долоні. Його батько керував бухгалтерською фірмою, що співпрацювала з моєю сім'єю, і ми обоє щороку проводили канікули на острові Сицилія, у Сиракузах.

Упродовж років я спостерігала, як м'які світлі кучері Анджело темнішали й урешті покоротшали після стрижки. Як ясні, блакитні, мов океан, очі стали менш грайливими й більш задумливими, загартувалися всім тим, що, без сумніву, показав і чого навчив його батько. Як голос став нижчим, італійський акцент — помітнішим, а на стрункій хлоп'ячій статури, що зміцніла й набула впевненості, проступили м'язи. Тепер юнак був загадковішим, не таким імпульсивним, говорив рідко, проте коли говорив, від його слів у мене паморочилося в голові.

Закоханість завжди така трагедія. Не дивно, що багатьом вона принесла лише смуток.

І хоча в моїх очах Анджело був хлопцем, від якого тануло морозиво, я не єдина дівчина, серце якої тануло від кожного його похмурого погляду у свій бік.

Мені ставало зле від однієї лиш думки, що він, поки я смиренно вчилася в дівочій католицькій школі, загравав з іншими панянками в Чикаго, розмовляв з ними, цілувався. А втім, з Анджело я завжди почувалася особливою. Хлопець укладав квіти в мої коси, давав посмакувати вина зі свого келиха, поки ніхто не бачив, щоразу всміхався кутиками очей, слухаючи мої балачки. Тягав за вуха молодших братів, коли ті мене дражнили. І щоліта спритно висмикував мене на мить, щоб побути наодинці й цьомнути в кінчик носа.

— Франческо Россі, з минулого літа ти розцвіла ще більше.

— Ти завжди так кажеш.

— Бо це завжди правда. Я не з тих, хто кидає слова на вітер.

— Ну тоді, може, розповіси мені щось важливе?

— Колись, моя богине, я зватиму тебе дружиною.

Я леліяла кожен той літній спогад, мовби священний паросток, бережно огортала його ласкою і поливала, аж доки той розкохувався казковим сплетінням споминів.

Найліпше в пам'яті закарбувалися щоразу затамовані подихи, коли він прокрадався в мою кімнату чи крамницю, до якої я завітала, або ж під затінок дерева, де читала книжку. Дитинство поволі змінилося юністю, і з кожним роком наші з Анджело «миті» ставали тривалішими. Його відверто забавляло, як я марно намагалася затесатися між хлопців, не приймаючи до болю пекучого дівчачого існування.

Я заштовхала папірець глибше в корсет, коли Вероніка вхопила його за два краї позаду й туго затягнула на талії, впиваючись м'ясистими пальцями в мою молочно-білу шкіру.

— Де ж ті мої гарнюні дев'ятнадцять, — драматично протягнула вона. Шовкові кремові стрічки рвучко напнулися одна на одну й видушили з мене зойк. В Італійському клані збиралася на учти зі стилістами лише королівська верхівка. Але мама й батечко мали нас за Віндзорів. — Пам'ятаєш ті часи, Альмо?

Перукарка пирхнула, довершуючи зачіску з моїх зібраних у гульку в'юнких пасом заколеним у боки чубчиком:

— Люба, спустися з небес. Ти в дев'ятнадцять тягнула максимум на вітальну листівку з прилавка. А от Франческа — то просто Мікеланджелове «Створення Адама». Ти й поряд не стояла. Та навіть не одним повітрям дихала.

На моїй шкірі заграв зніяковілий рум'янець. Я відчувала, що подобалася людям, але власна врода мене бентежила. Така могутня, а водночас така вразлива. Мов гарненько запакований дарунок, з яким одного дня доведеться попрощатись. Я не хотіла його розгортати, купатися в його благах. Розлука тоді стала б нестерпнішою.

Анджело — єдиний, чия увага мене цікавила на тому маскарадї в Інститутї мистецтва. Вечір був присвячений пантеонам грецької та римської міфологій. Я й не сумнівалася, що зал просто кишїтиме афродітами й венерами. Особливо креативні панї виділилися б герами чи реями. Не в моєму стилі. Я вибрала богиню помсти — Немезиду. Анджело завжди

величав мене богинею, тож сьогодні я мала втілити своє наймення в життя, поставши найвеличнішою небесною владаркою поміж усіх.

Може, й дивно у двадцять першому столітті бажати вискочити заміж у дев'ятнадцять за схваленого батьками обранця, проте в Клані всі схиляли голови перед звичаями. А в моєму разі то була традиція родом із 1800-х.

— А що там у записці? — накинувши на мене сукню, Вероніка взялася кріпити чорні оксамитові крила до моїх плечей. То було вечірнє плаття без бретелей кольору ясного літнього неба, оздоблене розкішною хвилеподібною шляркою із синястої органзи. Фатиновий шлейф простягся на пів метра позаду, розливаючись океаном коло ніг моїх помічниць. — У тій, що ти в корсеті зникала, — вона вимовила зі смішком, прикрашаючи мої вуха золотими перистими крилами.

— Там, — я промовисто всміхнулася, зустрівшись із нею поглядом у дзеркалі навпроти й притуливши руку до грудей, де ховалася записка, — початок решти мого життя.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ